

те да го почакате тука, а азъ щж излѣзѣхъ, че имамъ малко работа. (подава му ржка та си).

Стояновичъ (иска да цалуне ржката; но тя си я дръпва и излиза).

Сбогомъ любезна, прѣкрасна! надѣвамъ се, като се срѣщнемъ пакъ, да могж да ти кажж, че сжмъ щастливъ, че сжмъ блегополученъ!

Виктория.

До свиданья, ^{матъ} господинъ Стояновичъ! (излиза).

Сийка (влязъ).

У у у! Добрѣ дошле? Вий ли сте, Г-нъ Стояновичъ?

Стояновичъ.

Добрѣ заварили . . . Азъ сжмъ!

Сийка.

Вие сте биле тука, а пакъ азъ не сжмъ знаела. Прощавайте, че ви сжмъ оставила самички.

Стояновичъ.

Напротивъ . . . Ба, нѣма нищо . . . недѣйте се беспокои. У васъ не ми домжчява да стож.

Сийка

Ами какво правите? Добрѣ ли сте?

Стояновичъ

Много добрѣ, благодарж.

Сийка.

Ами здрави ли сте?

Стояновичъ (на себе)

Тая жена, като докторъ ме испитва; (високо): здравъ сжмъ, съ ваше позволение.

Сийка.

Радвамъ се.